

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrivm Miracvlorvm Et Historiarvm Memorabilivm Lib. XII

Caesarius <Heisterbacensis>

Antverpiae, 1605

De superbia & filiabus eius, cap. 3

urn:nbn:de:hbz:466:1-13177

*Gregor.
lib. 33.
Moral.
cap. 39.*

*Amos 1.
2.*

crucæ comedit locusta, & residuum locustæ comedit bruchus, & residuum bruchi comedit rubigo. Per erucam beatus Gregorius notat libidinem, per locustam inanem gloriam, per bruchum ingluuiem ventris, per rubiginem iram. Multi domant libidinem, sed inde eriguntur in superbiam: de superbia ruunt in ingluuiem, de nimia comestione & ebrietate in iram vertuntur. Tres equi hunc currum trahentes, tria vitia sunt residua, invidia scilicet, tristitia, & auaritia. Ecce tria & quatuor scelera, quibus diabolus vehitur secundum Amos prophetam in Damascum, in Gazam, in Tyrum, in Edom, in Ammon, in Moab, etiam in Iudam, & in Israël. APOLLONIUS: Cum vitijs istis tentamur, sicut in nobis, vel extra nos? CÆSARIUS: Post ingressum virtutum, non sunt in nobis per habitum & vsum, sed secundum fomitem. Sicut in ingressu filiorum Israël, septem illæ gentes non sunt omnino deletæ, sed tributis subactæ: sic ingressis virtutibus in terram cordis nostri, vitia non profus extinguuntur, sed restringuntur. Et sicut postea filij Israël sepius a reliquijs earundem gentium impugnabantur, ita per fomitem vitiorum, frequenter virtutes nostræ tentantur & exercitantur. APOLLONIUS: Rogo vt de viribus horum septem vitiorum me expedias, & quam acriter nos tentent, subiunctis exemplis ostendas.

CAPVT III.

CÆSARIUS.

Desuperbia.

SUPERBIA, quæ primum locum tenet inter vitia, est singularis excellentiæ super alios quidam appetitus: vnde dicta est superbia, quasi suprabriam, id est, mensuram se extollens. Sub hoc vitio in predicto septenario a quibusdam inanis gloria comprehenditur. Duo enim genera sunt superbiæ, vnum est intus in cordis elatione, alterum foris in operis ostensione: primum propriè dicitur superbia, alterum iactantia, vel inanis gloria. Superbiæ propagines & vires sunt inobedientia, inconstantia, hypocrisis, contetiones, pertinacia, discordia, nouitarum præsumptiones. Quatum
per

per vitium superbiæ caro, mundus, & diabolus, non
solam sæculares, sed & personas claustrales tentent,
sequentia declarabunt.

CAPVT. IV.

IN Hemmenrode Conuersus quidam fuit natione *Apostatare ex*
Coloniensis, nomine Liffardus, vir satis humilis *superbia*
ac mansuetus; huius erat officij, sues monasterij *volens, in*
custodire. Circa finem vitæ eius, sicut mihi retulit do- *spectu ca*
minus Hermannus, tunc Abbas illius, tali ordine ten- *daueri-*
tatus est à spiritu superbiæ. Cū esset senex, & diu por- *bus, respo-*
tos pauisset, talia cœpit in cogitationibus suis tracta- *piscit.*
re: Quid est quod ago? Homo sum bene natus, sed
propter hoc vile officiū omnibus amicis meis despe-
ctus: non ero diutius in hoc loco subulcus ad illorum
confusionem, ex quo mihi non parcitur, recedā hinc.
Qui cū fixum teneret in animo, quòd manè rece-
deret de monasterio, tentationes diutius non valens
sustinere, nocte eadem, cū in lecto suo sederet & vi-
gilaret, persona quædam reuerenda illi apparuit, & vt
se sequeretur manu signauit. Mox ille surgens, calcea-
menta induit, & præcedentē secutus, ad ostium dor-
mitorij venit: quo cælitus patefacto, simul ad ianuam
acceserunt ecclesiæ, quam eadem potentia confide-
rans apertam, simul ingressi sunt. Ita ei signis erat im-
portunus, vt non posset non sequi præcedentem. Cū-
que duce-retur per medium chorum Conuersorum, &
coram altari sancti Ioannis Baptistæ transiens, pro-
fundè inclinaret & ordinatè, inclinauit & ille, dicēs:
Bene fecisti, sic profundè inclinando: venientesque ad
meridionale ostium ecclesiæ, per quod itur in clau-
strum, viderunt illud ostium similiter apertum, quod
ducit ad cœmiteriū. Vniuersa hæc ostia noctibus etiā
clauibus firmantur. His visis, frater Liffardus miratus
est valde, nec tamen ausus fuit illum interrogare, tu
quises, vel quò me ducis? Ingressis eis cœmiterium,
statim aperta sunt sepulchra omnia morruorum, &
& cū Conuersum duxisset ad hominem recenter se-
pultum, dicebat illi: Vides hunc hominem? Citò talis
eris, quò vis ire? Quē cū adhuc ducere vellet ad alia